

Τα τρία βαπτίσματα (Μητροπολίτης Νικοπόλεως & Πρεβέζης κυρός Μελέτιος)

[/ Πεμπουσία](#)

1. Το βάπτισμα του Ιωάννου

Ο Τίμιος Πρόδρομος εκήρυττε μετάνοια και επιστροφή στον Θεό. Και εκείνους, που άκουγαν το μήνυμά του και μετανοούσαν για τις αμαρτίες τους, τους εβάπτιζε.

Εκείνοι, που ήθελαν να λάβουν το βάπτισμα, ώφειλαν να μπουν στον Ιορδάνη γυμνοί. Για να φαίνεται αισθητά ότι η αμαρτία ξεγυμνώνει τον άνθρωπο από το ένδυμα της χάρις του Θεού· από κάθε χάρισμα του Θεού· από κάθε σχέση με τον Θεό. Και ενώ έστεκαν γυμνοί μέσα στον Ιορδάνη, εξομολογούντο τις αμαρτίες τους. Με τον τρόπο αυτό διεκήρυτταν, ότι η αμαρτία είναι ρεζιλίκι. Είναι ντροπή πολύ χειρότερη από κάθε γύμνωση· από κάθε ξεγύμνωμα.

Τί έπαιρναν με το βάπτισμα εκείνο; Σχεδόν τίποτε. Ο άγιος Ιωάννης το ξεκαθάριζε από την αρχή: Εγώ «βαπτίζω εν ύδατι». Εγώ βαπτίζω με απλό νεράκι. Από εμένα το νερό αυτό δεν παίρνει τίποτε. Νερό ήταν. Νερό μένει. Μπορεί να πλένει το σώμα. Αλλά δεν πλένει την ψυχή. Η ψυχή μένει με όλο το βάρος των αμαρτιών της. Εκείνος όμως που βαπτίζεται, κάνει ο ίδιος μια πράξη ηρωική. Κατηγορεί την αμαρτία ότι δεν είναι πλούτος· ούτε κέρδος· αλλά αίσχος· ντροπή· φτώχεια· ρε-ζιλίκι.

Αυτό ήταν το βάπτισμα του Ιωάννου. Μία βοήθεια στον άνθρωπο να συνειδητοποιήσει ότι η αμαρτία είναι ζημία· και ότι η προετοιμασία, για την βασιλεία του Θεού που έρχεται, αρχίζει με την μετάνοια.

2. Το Βάπτισμα του Χριστού

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι αναμάρ-τητος. Σαν αναμάρτητος δεν το είχε

ανάγκη το βάπτισμα του Ιωάννου. Δεν θα Του πρόσθετε τίποτε. Δεν επήγε λοιπόν να βαπτισθεί από τον Ιωάννη για τον Εαυτό Του. Για μας επήγε και βαπτίσθηκε, «διά την ημετέραν σωτηρίαν», όπως το ομολογούμε στην απόλυση. Όλα εκείνα, που έγιναν στην βάπτισή Του, δεν έγιναν γι' Αυτόν. Για χάρη μας έγιναν. Για να ανοίξουν τα μάτια μας, τα μάτια της ψυχής μας, και να ιδούμε την αλήθεια. Για να καταλάβουμε, όχι τί έγινε στον Χριστό με την βάπτισή Του, αλλά τί έγινε με την βάπτισμα του Χριστού στο νερό του Ιορδάνη.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού. Είναι ο ομοούσιος με τον Πατέρα. Είναι πλήρης χάριτος και αληθείας. Είναι η Πηγή του Αγιασμού. Μόλις λοιπόν επήγε και ζήτησε βάπτισμα μετανοίας, τρόμαξε ο Ιωάννης· και έφριξε και εστράφη εις τα οπίσω ο Ιορδάνης. Γιατί έβλεπαν το Πυρ της Θεότητας να κατεβαίνει στο νερό. Αυτό το Πυρ μπήκε στο νερό. Αλλά δεν έκαψε τον Ιορδάνη· τον αγίασε. Και τον έκαμε, από απλό νερό, νερό γεμάτο Πνεύμα Άγιο. Στα μάτια του έξω ανθρώπου συνέχισε να φαίνεται νερό. Ήταν όμως ένα νερό, που η παρουσία και η αγιαστική δύναμη του Ιησού, το είχε μεταστοιχειώσει. Το είχε γεμίσει Πνεύμα Άγιο.

Γι' αυτό και εμείς σήμερα ομολογούμε ότι ο Χριστός εν Ιορδάνη βαπτισθήναι καταδεξάμενος ΑΓΙΑΣΕ τα ύδατα. Τα έκαμε Μεγάλο Αγιασμό. Αυτό το ίδιο νερό, εκείνης της πανίερης στιγμής, έχουμε μέσα στην αγία Κολυμβήθρα της Εκκλησίας μας σε κάθε βάπτισμα Χριστιανού.

3. Το δικό μας Βάπτισμα

Όλοι μας βαπτισθήκαμε σ' αυτό το άγιο νερό.

Όταν βαπτιζόμαστε, βυθιζόμαστε μέσα στο νερό της κολυμβήθρας. Το βύθισμα αυτό συμβολίζει ότι πεθάναμε για την αμαρτία, όπως ο Χριστός πέθανε στο Σταυρό. Γιατί, όπως λέγει ο απόστολος Παύλος, «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, εις τον θάνατον Αυτού εβαπτίσθημεν» (Ρωμ. 6, 4). Όποιος λοιπόν βαπτίσθηκε, πέθανε! Για την αμαρτία πέθανε! Σωματικά ζει. Και πρέπει να ζει. Και όλοι στους νεοφώτιστους ευχόμαστε να ζουν και να είναι εκατόχρονοι. Αλλά για την αμαρτία πρέπει να πεθάνουμε. Και μάλιστα εφ' άπαξ, δη-λαδή, οριστικά και αμετάκλητα! Και από εκεί και πέρα να ζούμε πνευματικά.

Να ζούμε εκείνο που εγίναμε στο βάπτισμα. Τί εγίναμε; Τέκνα Θεού κατά χάρη. Υιοί φωτός. Κληρονόμοι της Βασιλείας του Θεού. Καινή κτίση. Άνθρωποι όχι πια από σάρκα, αλλά άνθρωποι γεμάτοι χάρη και χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος-τος. Άνθρωποι με την «σφραγίδα του Θεού»· με την «σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος». Κάτι το πολύ μεγάλο! Κάτι το εντελώς αλλοιώτικο, από ό,τι είμασταν μέχρι τότε.

Δεν είμαστε πια ένας κάποιος άνθρωπος. Είμαστε Χριστιανοί! Μέλη του Σώματος του Χριστού!

Φροντίζουμε να μάθουμε, τί σημαίνει «είμαστε Χριστιανοί»; Φροντίζουμε να το καταλάβουμε, ότι «όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν, Χριστόν ενεδυσάμεθα»; Φροντίζουμε, να το βιώσουμε; Φροντίζουμε να ζήσουμε, όπως απαιτεί το βάπτισμα;

Θα βεβήλωνες ποτέ εικόνα του Χριστού; Γιατί βεβηλώνεις την ιδιότητα του Χριστιανού; Όπως η σανίδα με ζωγραφισμένη Εικόνα, δεν είναι πια σανίδα, αλλά ιερή Εικόνα, έτσι και ο άνθρωπος, ο βαπτισμένος στο Όνομα του Χριστού, δεν είναι πια απλά άνθρωπος· είναι Χριστιανός· τέκνο του Θεού· εκλεκτός του Θεού. Φροντίζουμε να το συνειδητο-ποιούμε, τί αξία πνευματική έχουμε;

* * *

Λένε ότι κάποτε ένας Ευρωπαίος εξερευνητής περιπλανώμενος στην Αφρική, λίγο πριν οι ιθαγενείς «ξυπνήσουν», ευρήκε μερικά νεγράκια να παίζουν με διαμαντόπετρες, χωρίς να φαντάζο-νται τι θησαυρούς κρατούσαν στα χέρια τους. Τα πλησίασε. Τους ζήτησε να κάμουν ανταλλαγή. Θα τους έδινε καραμέλες, σοκολάτες, καθρεφτάκια! Και θα του έδιναν τα χρυσοφόρα χαλίκια τους! Χο-ροπήδησαν από χαρά τα νεγράκια και δέχθηκαν. Δεν μπορούσαν τότε να καταλάβουν ούτε τι έπαιρναν ούτε τι έδιναν.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός, και οι ιθαγε-νείς κατάλαβαν. Κατάλαβαν πολλά. Και έμαθαν να προσέχουν σε ακόμη πιο πολλά. Και έπαψαν να γίνονται θύματα για ένα τίποτε.

Εμείς πότε θα ξυπνήσουμε; Πότε θα κα-ταλάβουμε τί αξία μας έδωσε το βάπτισμα; Πότε θα πάψουμε να φερνόμαστε (οι τάχα έξυπνοι εμείς) πιο ανόητα από ό,τι οι ιθαγενείς τότε της Αφρικής; Πότε θα πάψουμε να ενεργούμε σαν κορόϊδα;

(† Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Ο Θεός επί γης, Έκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλιού, Πρέβεζα 2015, σ. 66-70)